

හිම කුමරිය මිය ගිහිල්ල

අනුෂ්ඨ නිලධාරීන්

හිම කුමරිය මිය ගිහිල්ල මිය ගිහිල්ල? හැබැවිටම මිය ගිහිල්ල ඉරිද පොළේ මුල්ල කොටුවේ ඇපල් ගොඩයි දොඩමි ගොඩයි අතර මැද්දේ වැටිල ගිටිය

යුද්දේට ගිය කුමාරයා ගෙදර ආවේ පෙට්ටියකින් මාලිගාවේ දොර වහලා දුර දෙන්නත් කර පින්නත් හිමකුමාර ගමට ආව

ඉරිද පොළේ මුල්ල කොටුව අඩු ගාණට අරන් දුන්න යුකරයන් ණය ඉල්ලන් රැට රැට ගෙට රංගුව

පොලොයිසෙන් කියන පරිදි දිවි නහගත් තව එකියක් නීඥයන් අතින් වස දාගෙන ඇයම කාල ඇපල් ගෙඩිය

දුර දෙන්නත් කර පින්නත් ගමට ආව හිම කුමරිය අන්තිමේදි මිය ගිහිල්ල දිවි නහගෙන මිය ගිහිල්ල

boondi.lk

වියෝගී පෙම්වතුනි...

ශාඛාංග වියෝගීන්

වියෝගී පෙම්වතුනි...! නොහැඩව...! විප්‍රයෝගය තරම් ශාඛාංගයක් තව නැත.

මෙතෙක් ලොව ගැලියු කවි හි වියෝගී අරුතක් බෙදු පසු සිසිල් අරුතක් ඉතිරිවන සුන්බුන් ගොඩ නැත.

හිරුද සද නැත බැස ගියා සේ රළු පස රළු දිව ගියා සේ පිහි බිඳු අහසට ගියා සේ වියෝගී ගිහියා යළි යළි වාදනය වන..

වරක් දවමින් සිතක දොම්බය පලායන යම් සාමාන්‍යයක් වෙද අසුන් දවසක නැවුම් උදයක අහමුවෙන් හෝ මුණනැසෙන අත.

හොරු

අතුල විජේවික්‍රම

“හොරු එක්ක එහෙ ඉන්න බැරි නිසා මෙහෙ ආවා” කිය කියා, අපෙ අම්ම හොයන්නෙම ඒ හොරෙක් මෙහෙ ඉන්න කරකාර බන්දන්න ලොක්කිව

නුඹ ගිය පසු ආශා බී පෙරේරා

ගොම්මෙන් කළුව බිඳගෙන ඇතිපියන් අරින තරු කැට පාවෙනා වළාකුළුකට රහස් කොදුරලා නෙතින් ඉහි කලා.....

වැව්දියේ සුවෙන් සැතපුන සදුවතත් වදා ලෙස හොච නාදුනනා ලෙස හිනැහී අදුරේ සැතපුනා.....

අපි වදා හිතර හමු උන මී ගනේ උසම් අත්තක කෙකිණියක් ගැසු හියට හිත තිගැස්සුණා.....

කප්පරක් පැතුම් එක්කොට මන් හිතින් හැදු හිනෙට ඇස්වතක් වපා හිත යට කදුළු අවුලනා.....

සදින් සද ගෙවී යනවිට ඉවසුම්ද හියේ නුඹ හැර හදින් හද බැඳුණා සෙනෙහෙට නැවතුමක් තියා.....

මන් වතැයි බලාගෙන මග නුඹ ඇතැයි සිත වරදට තනිකමක් තියා නුඹ ගම් දොරින් පිටවෙලා...

සෙවණැලි ඇද මිහිස්සු... ප්‍රතිත් කාරියවසම්

පාලුයි.. හිසලයි.. වේදිකාව ආයෙමත්

ඔබ මොබ යයි ගැහැනුන්, පිරිමින් සුදුවතින් ලෙලදෙන පාසල් දුරුවන්, දැරියන්

සිතාවෙයි හඩනගා කථාබහ සද්දෙන්.. ආයෙමත් හඩ ඇසෙයි දුම්රියක.....අහිත්

දුටුපතියි එහෙ මෙහේ කොණ්ඩා, ඇතිබැම සකසමින් කබේ ලු අත්බැහි,පොත්බැහි අතට ගෙන..සැරසෙයි

කොයන්නට ඉඩකඩක් පාගමින් සෙවණැලි සිත්පිත් නැතුවම.....

ගැටිසි සිසුවී

ජේමවංශ දසනායක

සුදේ සුදු සුදු ගවුම කසාවත් කර පටිය ලපටි උර මඟ රැඳුන දෙකට ගෙතු කෙස් කරල

උදෑසන හිරු කිරණ සොරා ගත් මුව කමල දිලී සැඟවී තිවෙන දුකකාර යුග නුවන

අකුරු පොත තුරුලුවන සිහිති සියුමැලි උකුල යුහුසුගුව මඟ සොයන හුරුබුහුටි දුග යුගල

දිනපතා කොවරදා පාසලට යන ගමන දුරක සිට අප දෙනෙත මොහොතකට මුත ගැසෙන

පීචිනේ ඒ මොහොත හද පිර ඉතිර යන සතුව සොමිතස සිසිල කෙසේ පවසනු නැඟිඳ

පිටුවහල් වහලෙකව් ප්‍රසාද් නිරෝප බණ්ඩාර

මහ උණෙන් කොළ ගැනුන ප්‍රභූතන් දුපතට යළි යළිත් පිටුවහල් බව දේම

පිටුවහලුන්ය හැමතැන තෙත් වරදකට පැමිණො ආ වගස ආපනු යන

කොටු පවුරින් එනා ලෝකෙක කේවැරි ආත්මෙක ඇතිලි කුඩු රැ පුරා සක්මනක

කිරිකට දියණිය * ඇගෙ මව මව්පිය නෙයිසත් හැම දෙන ලබනවා ඇති ගැරුණුම යමවිචල් අවමන්

වහලෙකුගෙ පව් කන්ද කොවිවරට බර ඇත්ද?

හාමන් වෙලා හැසෙන මුණත් බෝඩි කාමරේට රංගන කොයිකින්ද කිරි සීන පාත්තෙන් හැති දුටුකා. මොහවතම් තේරුව කියලෙද ඒ අභියසක දුරුවට?

පිටුවහල් දුපතක යළි යළිත් රොසෙන්නට වරදක් නොකිරිමත් වරදක්

ආ වගස යාගන්න වහලෙකුට කොයිදු පහුරක්?

මෙතැන් සිට රකිනා ගුණවර්ධන

පිරි ඇතිවිට බඳුන ඉතිරි දිය ඉවත යනබව කියාදී ඇති හෙයින් මබ ගෝතයක් නොගෙනෙයි වර්ෂාව.

කුරුදු තේ බඳුනක ඉහල යන වාණිජය දෙස බලා මබ කී කුඩා කවියක් මෙහෙති කර ප්‍රීති විය හැක.

සුවඟසක් ආරකා පිපි ආකාස තටාකය මත සියුම් දිස්නයක් තිබූ තරුවක වියෝගය දුරාගත හැක.

වැසි වැටී අහවරට අදුරු පැහැ සැන්දෑවක තෙත් සැදුවනලෙක උරහිසක් නැතිව හෝ මෙතැන් සිට හිතැතිස හැක.